

Legen over alle leger

Amiya Kumar Hazra

Guruprasad 1960

Det var i begynnelsen av 1960. En dag ble jeg overmannet av en merkelig følelse. Det kjentes som om noen tok tak i nakken min med stor kraft. Jeg prøvde å bli kvitt følelsen ved å snu og vende på hodet i alle retninger, mot nord, øst, vest og syd, men det hjalp ikke i det hele tatt. Nakketaket løsnet ikke, og etter et par timer fant jeg ut at jeg ikke hadde annet valg enn å gå til en lege og be ham finne ut hva som var galt med nakken min. Som man kunne vente, diagnostiserte han tilfellet mitt som en type stiv nakke, en senestreck eller noe lignende, og følgelig

delte han ut en håndfull piller og tabletter som jeg skulle svelge samt en serie smertestillende massasje som skulle utføres på meg.

Men ingen medikamenter kunne bekjempe det merkelige nakketaket. Det utviklet seg fra vondt til verre, og jeg løp fra den ene legen til den andre i håp om hjelp. Natten var verst. Jeg klarte ikke å ligge i sengen. Jeg la tre til fire puter under hodet for å avhjelpe smertene, men til svært liten nytte. Det virket som om lidelsen ikke gjorde annet enn å flire kaldt til alle disse forsøkene på lindring, som hadde pågått i dagevis, og etterhvert i månedsvis uten pause. Kjære leser, forestill deg at noen eller noe står bak deg og tar tak i nakken din og tviholder i flere måneder. Noen ganger skrek jeg bokstavelig talt høyt, til min families sorg og mine venners bekymring.

Overraskende nok hadde det seg slik at nettopp som jeg ble plaget på denne måten, gikk min venn RKU [Rajani Kant Upadhyaya] til legen for å få en eller annen behandling. Legen satte en sprøyte på ham, og en allergisk reaksjon var alt han fikk ut av det. Store, kløende flekker brøt ut på rygg, lår og nakke. Selv om legen sverget på at injeksjonen umulig kunne ha ført til en slik reaksjon, kunne ikke RKU finne mye trøst i denne forsikringen. Det ble bare verre og verre, og han ville bare klø og klø, noe han også gjorde, med negler og trepinner og blyanter der deler av ryggen var utenfor rekkevidde for fingrene hans. Snart ble flekkene til våte, kløende sår, og RKU begynte å gå fra lege til lege i sin søken etter en kur.

Jeg vil på ingen måte underkjenne legenes kompetanse i min by. De er riktig flinke, og noen av dem har til og med studert i utlandet. Men i både RKUs og mitt tilfelle virket det som all deres

medisinske ekspertise av en eller annen grunn var nytteløs. Når alle de beste medisiner var prøvd ut og ingen resultater oppnådd, hadde de to ofrene bare ett alternativ—å oppsøke Meher Baba og se om han kunne kurere oss.

Meher Babas darshan ble omsider erklært åpen i sommermånedene i Pune, og vi bestemte oss begge til å betro plagene våre til Baba og be Ham gjøre noe med det. Men innen vi steg ombord i toget til Pune, hadde vi allerede gjennomgått de fem mest miserable månedene i vårt liv! Nå orket vi ikke mer, og begge så frem i mot den lindringen Meher Baba kanskje ville gi oss. Min mor reiste sammen med oss, og det gjorde også Maruit, en enkel og godhjertet ung mann som jobbet som tjener for en rik advokat.

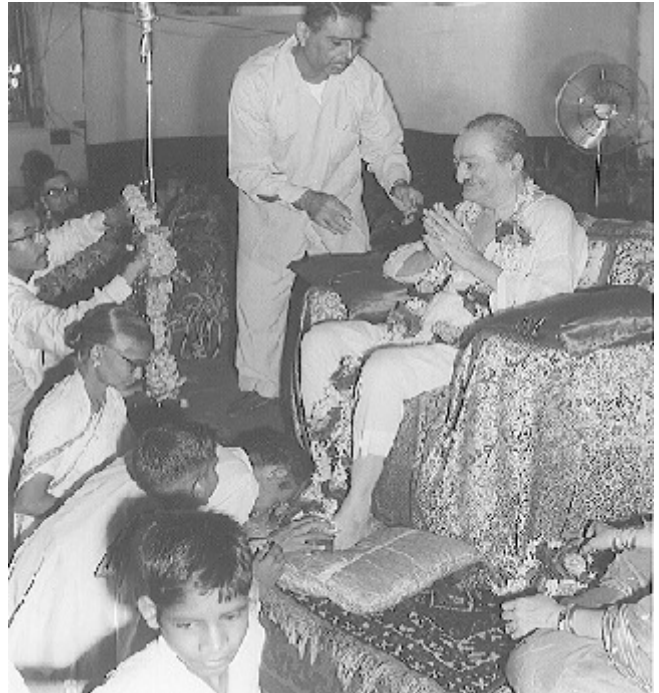
Som vanlig hadde tusenvis av mennesker samlet seg for å få darshan i hallen i Guruprasad i Pune, men da vi hadde kommet oss inn i det søyleprydde inngangspartiet, ble vi møtt av noen frivillige som fortalte oss at Baba strengt hadde formant sine hengivne om ikke å be Ham om noe når de tok darshan. De krevde til og med at vi skulle avgi en forsikring om at vi ville respektere Babas ønske og ikke å be Ham om noe.

Vel, dette var som å merke båten synke noen få meter fra stranda! Vi så ut som bilder av den dypeste fortvilelse! En med nakken skrudd hardt fast bakfra og en annen som ikke hadde gjort annet enn å klø seg i måned etter måned! Nå var jeg virkelig desperat. Som vi gikk inn i hallen, ba jeg min mor—i kjærlighetens navn—om å beskrive for Baba hvordan jeg led. Som de fleste mødre ville gjort, gikk hun med på det. Så dette var min sjanse.

Da vi ble sluppet inn til Baba og Hans ærefryktinngytende nærvær, virket det som Han var opptatt med noen andre akkurat da. Han så på oss. Vel, øyeblikket var inne. Uten å nøle fortalte mor Ham at jeg hadde vært plaget av en merkelig smerte i nakken i fem måneder og at ingen lege hadde vært i stand til å kurere meg. Baba så spørrende på meg. Jeg møtte blikket Hans med all den selvmedlidenhet jeg kunne oppby og sa: "Ja, Baba, jeg har det virkelig forferdelig. Vær så snill å kurere meg!"

Ikke før hadde jeg sagt disse ordene, før Babas ansikt mørknet og ble strengt. "Hvorfor ber du meg om noe? Fikk du ikke beskjed om at jeg har forbudt alle mine elskere å be meg om noe?" Irettesettelsen fikk tårene mine til å renne. Plaget som jeg var, hadde jeg ikke annet valg enn å be Ham om hjelp; jeg var som en utmattet svømmer som klamret seg til en livbøye.

"Alt som feiler deg, er bare innbilning," sa han strengt.

Darshan, Guruprasad, 1965

Mellom hulkene gjorde jeg det klart for Ham at en hvilken som helst frisk hund var heldigere enn meg og at jeg hadde gjennomlidd en utsigelig smerte i mange måneder. Baba sa: "Er han ikke fin? Ser han ikke godt ut?"

Hele forsamlingen responderte: "Jo, Baba, han er i god form og ser bra ut." Så morsomt! Jeg lurte på hvorfor Baba hadde spurt i det hele tatt. Han visste at jeg ikke hadde det bra.

Babas ansikt myknet og Han ba alle sine hengivne gå ut av hallen og ga tegn til meg og den lille gruppen omkring meg, inkludert RKU, om å bli igjen inne. Da hallen var tømt, sa Ham: "Jeg skal knuse kroppen din, Amiya!" Dette fikk tårene til å strømme igjen. Så ba Han Eruch hente et pillerglass fra et annet rom. Som Eruch kom med et lite glass med ti tabletter i, berørte Baba glasset med hendene sine og ga det til meg. "Se her, ta denne. Ta en tablett hver kveld med en kopp melk. Men vær sikker på å huske én ting. Før du kan svelge tablettene, må du si mitt navn 100 ganger. Vil du huske det?" Jeg nikket på hodet, men Baba så skeptisk ut. Så vendte Han blikket mot RKU. "Skal du bo sammen med Amiya?"

"Ja, Baba."

"Vel, jeg betror deg ansvaret for at han sier navnet mitt 100 ganger før han svelger den ene tablettene hver kveld. Vil du gjøre det?"

"Selvfølgelig, Baba, det skal jeg ta meg av." Dette var helt essensielt, for jeg har alltid vært distré og RKU har alltid tankene med seg, så hans forsikring beroliget meg.

"Vel, Amiya, ikke vær bekymret lenger. Du blir frisk hvis du følger instruksjonene mine."

Så takknemlig jeg følte meg nå, og også så vågal. Nå brydde jeg meg ikke om å bryte Babas instruks om ikke å be om noe. Jeg så på Ham og sa: "Baba, stakkars RKU har det også vondt, han lider av en uhelbredelig kløe over hele kroppen."

Baba så streng ut igjen. "Hvorfor forteller du meg alt dette? Gå til legen, RKU. Det er mange gode leger i Pune. Du kan få hvem som helst av dem til å undersøke deg." RKU var taus. Jeg syntes synd på ham. Baba sendte ham til legen igjen, og nå hadde jeg ikke lenger mot til å be ham gjøre noe for Rajani etter at Han hadde gitt ham råd på en så alvorlig måte.

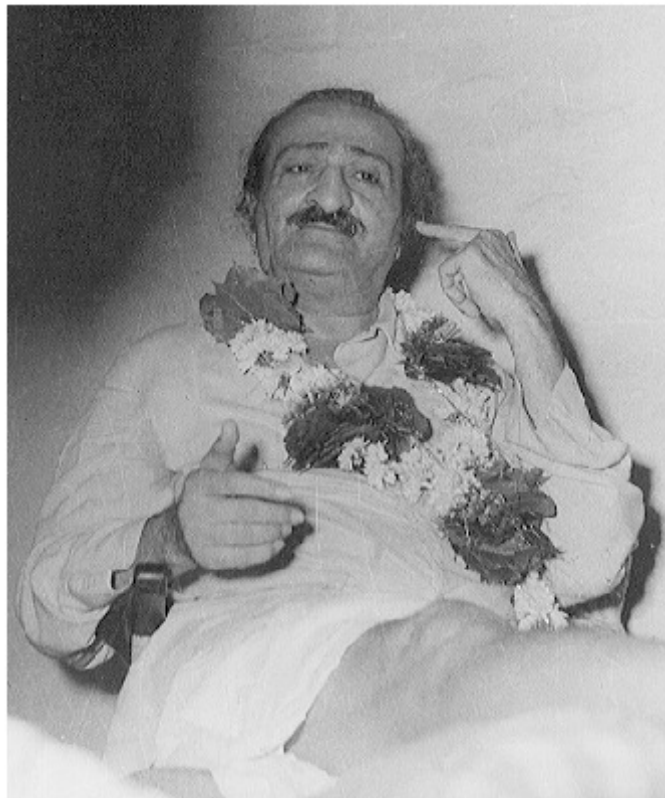
Den vitenskapelige hjernen min begynte å jobbe igjen. Jeg hadde allerede lest mye om virkestoffer i medikamenter—jeg hadde faktisk god greie på legevitsenskap. Så etter at vi hadde forlatt Baba, spurte jeg dr. Goher om hva pillen inneholdt. Goher irettesatte meg. Hun sa: "Hva mener du med det? Er det medisin? Det er Babas prasad! Han kan gi hva som helst og det blir prasad. Det er ikke medisin lenger." Herregud, hun ble ordentlig sint. Hun sa: "Nå gjør du bare det Han sier du skal gjøre og glemmer alt om medisiner."

Tilbake i Ganeshkhind der vi bodde, ba jeg om en kopp varm melk da kvelden nærmet seg og sa Babas navn 100 ganger som Han hadde sagt, og så svelget jeg en tablett. Etter ca. en time utviklet jeg en lett halsbrann. Jeg husker ikke når jeg sovnet. En kopp te neste morgen vekket meg. Som jeg tok små slurker av den, utbrøt jeg overlykkelig: "Å store Gud, hvor har det blitt av den smerten jeg har hatt i fem måneder?"

Alle familiemedlemmene mine sto rundt meg med forbløffelse malt i ansiktene. Jeg var den personifiserte glede. Det var ingenting tilbake av den ulidelige pinen nederst i nakken. Baba hadde helt opplagt kurert meg under dekke av et tilfeldig valgt medikament mens så mange leger ikke hadde klart det, i en by med så mange medikamenter å velge mellom.

Da jeg så bort på RKU, skulte han nesten på meg. Han kunne åpenbart ikke noe for det, det ville ikke jeg ha kunnet heller hvis jeg hadde vært i hans sted. Jeg sa han skulle oppsøke en lege slik Baba hadde sagt. "Nei," brølte han. "Jeg går ikke til noen lege. Baba har kurert deg, og Baba må kurere meg også!"

Siden RKU var fysisk sterkere enn meg, fant jeg det best å ikke protestere, irritert og frustrert som jeg kunne merke at han var. Baba hadde utvilsomt forordnet to forskjellige handlingsprosedyrer for to forskjellige lidende elskere. Men vi reagerte på vårt

Spørsmål, 1957

normale menneskelige vis, for vi var komplett uvitende om Babas guddommelige måter å jobbe med det enkelte individ på.

I Guruprasad den dagen viste Baba hvor glad Han ble da Han fikk vite at min langvarige nakkeplage hadde forsvunnet. Så snudde Han seg mot RKU og spurte om han hadde vært hos en lege og fått en medisinsk undersøkelse av tilstanden sin. "Nei, Baba, jeg har ikke vært hos noen lege," sa RKU etter en pause.

"Hvorfor ikke?" sa Baba og så overrasket ut.

"Baba, jeg har allerede vært hos mer enn nok leger i Jabalpur, og det til ingen nytte. Det er derfor jeg har kommet til deg for å bli kurert av deg."

Baba ansiktsuttrykk avspeilet halvparten humor og halvparten alvor. "Hva tar du meg for å være, RKU; en lege?"

"Ja, Baba, du er Legen over alle leger," repliserte RKU raskt.

Baba så ut over forsamlingen. "Hør på ham—han tror jeg er lege!"

Forsamlingen hadde vett til ikke å si noe. Baba fortsatte: "Så du tar meg for en lege. Gjør du? Ok. La meg få se på tilstanden din. Hva slags hudsykdom er det du har? Ta av deg skjerfet, skjorten og din banyan. Kom igjen, vis meg alt."

RKU tok av seg klærne som Baba hadde bedt ham om. Jeg satt ved siden av ham og gjorde meg klar til

å peke ut for Baba alle de væskende sårene jeg hadde sett rundt omkring på kroppsdelene hans.

Men hva så jeg? Hva så RKU? Ikke et spor etter hudsykdommen var å se på kroppen hans. Huden hans var plutselig blitt feilfri og ren. Hvor var det blitt av sykdommen? Baba så på RKU og sa: "Vis meg utslettet, kom igjen!"

RKU kunne ikke finne noen flekker, og siden han ikke fant ord heller, begynte han bare å felle tårer i stille takknemlighet.

Men den guddommelige Legen ga seg ikke: "RKU, hvor er flekkene du klaget over?"

"Baba, de er vekk alle sammen nå."

Baba ville øyensynlig ikke at noen skulle vite hva

Han hadde gjort i sin uendelige barmhjertighet, så han avledet oppmerksomheten ved å si: "Vel, RKU, hvem tar du meg for? Du har ingen sykdom i det hele tatt, og allikevel klager du over en. Du ville bare lure meg, ville du ikke?"

RKU bare gråt og hadde ikke noe å si. Forsamlingen var forbløffet og taus. Det var klart at Baba som vanlig ikke ville at noen skulle vite hva Han hadde gjort. Jeg skulle også være et taust vitne.

Baba så på RKU: "Gå og bytt klær og ikke gråt," sa Han kjærlig.

The Memoirs of a Zetic, ss. 262-270

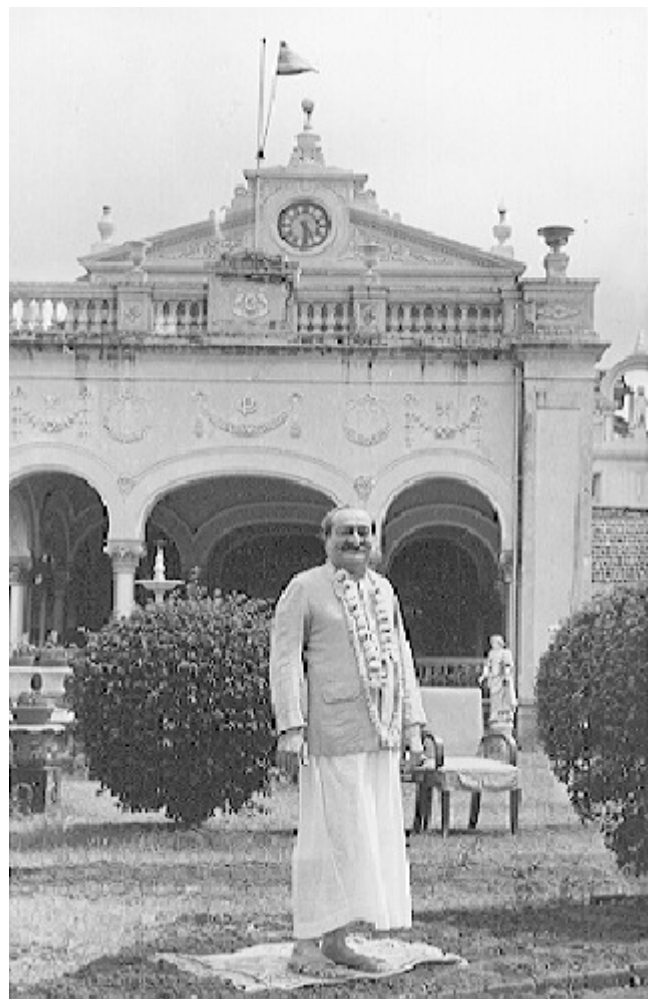
Kirkpatrick

Bill Le Page

Året var 1965 og Meher Baba oppholdt seg i Guruprasad. Han var avsondret, portene var stengt og bare de som Baba hadde invitert, fikk gå gjennom dem. Ved siden av Guruprasad lå en annen bungalow, mye mindre og ikke i særlig god stand. Den var alltid stengt, alle dører, vinduer og lufteluger var lukket, og det virket som om huset var helt tomt og forlatt. Men det var en som bodde der, en mann, sjelden sett og derfor tema for mye nysgjerrighet og spekulasjon.

Baba satt på den store verandaen omgitt av mennene i mandalienen, og mens de satt der, kom mannen ut av nabohuset og begynte å gå langs veien forbi Guruprasad. Han bar en ryggsekk, hadde en hatt på seg og gikk med hodet ned uten å se hverken til høyre eller venstre. De hadde lagt merke til ham før, gjerne på samme tid av dagen. Baba kastet et blikk mot veien og sa: "Se der, den mannen har gått ut igjen." Og til Aloba: "Stikk og finn ut hvem han er og hva han driver med."

Så snart Aloba hadde hørt det, var det som om han fikk et elektrisk støt. Han sprang på bena, og i stedet for å gå via verandaen og trappene, svingte han seg rett over rekkverket og slapp seg ti fot ned på bakken. Så tilbakela han de 100 meterne frem til porten i vill fart, og siden den var stengt, gjorde han et nytt byks over gjerdet som omga eiendommen. Baba så mot veien og sa: "Se på den fyren! Jeg får hjerteattakk av ham. Det er farlig å be ham gjøre noe!" Hele mandalienen så forbløffet på hvordan Aloba adlød

Utenfor Guruprasad, 1960-årene

Baba, og lurte på hvorfor mannen ikke fikk hjerteattakk han også, da Aloba plutselig dukket opp foran ham!

Snart kom Aloba løpende tilbake med alle de opplysningene man kunne tenkes å ville ha om en person. Han het Kirkpatrick og var irsk. Han bodde alene i huset, var uten arbeid og hadde store økonomiske problemer slik at han ikke kunne betale leien, og huseieren hadde stengt vann og strøm for å tvinge ham til å flytte. Huseieren kunne ikke kaste ham ut på grunn av utleieloven man hadde på den tiden. Tidligere hadde Kirkpatrick jobbet som sekretær for biskopen i Pune, en høy stilling i kirkens hierarki, og vært ganske velstående. Nå hadde han blitt svært fattig, og holdt så vidt liv i seg ved å selge unna noe av det han hadde i den store boksamlingen sin. Han spiste ikke annet en litt bhakri og en røre av kikerter.

Baba visste at tiden var inne for Kirkpatrick til å få kontakt med Ham og ta i mot hjelp fra Ham—det var derfor han forhørte seg om ham på denne måten.

Etter denne førstegangskontakten kom Kirkpatrick en dag gjennom porten og spurte om han kunne få ta et bad i det utendørs baderommet. Så han ble ført frem for Baba som ga ham lov til å bruke badet så ofte han trengte det. Gradvis fikk han et nærmere forhold til Baba, og Han ga ham etterhvert tillatelse til å være sammen med Ham og mandalienen inne i hallen. Han pleide å sitte i et hjørne av rommet, svært stille og beskjedent. Han svarte når noen snakket til ham, ellers sa han ikke noe. Da Baba en gang spurte om hvordan han hadde det økonomisk, fortalte han hvor fattig han var og ba om hjelp til å dekke sitt daglige behov for mat, ikke annet.

Han sa: "Hvis jeg bare hadde nok til litt bhakri og en rett av kikerter, ville jeg vært lykkelig." Så Baba ordnet det slik at Meherji ga ham en månedlig sum på 30 rupi. Denne avtalen ble opprettholdt også etterat Baba la av seg kroppen sin, og summen økte litt over årene.

Omsider lyktes det huseieren å få en rettsavgjørelse mot Kirkpatrick, og han ble kastet ut og forlatt utenfor tomten med eiendelene sine. Den kristne misjonen reddet ham og ga ham et lite rom på ti ganger åtte fot i fattighuset de drev i Pune for de som var absolutt uten underhold. Hele rommet var fullt av bøkene hans, så han hadde ikke en gang plass til å legge seg ned. Når Meherwan kom på besøk, ville han finne ham der lesende på en stor koffert. Det var det eneste han gjorde hele dagen. Han var over 60 år nå, skrøpelig og anemisk. På tross av Meherwans formaninger tok han ikke vare på seg selv og ble bare

Baba på verandaen med katten Pegu, Guruprasad, 1965

svakere og svakere. Når Meherwan kom til ham med den månedlige summen han fikk, sa han alltid: "Du vil vel ikke glemme å komme neste måned også, vil du vel?" og Meherwan beroliget ham: "Neida, du må ikke være bekymret for det. Baba kommer alltid til å ta vare på deg. Hvis det er noe du trenger, må du la meg få vite det." Men det var ikke mye han hadde behov for.

En dag kom det en mann til Meherwan og sa at Kirkpatrick ikke var bra og at det ville være best om han kom på sykehus. Men Kirkpatrick forsikret Meherwan: "Neida, gutten min, jeg har det helt fint. Grunnen til at buksene mine er litt våte, er bare at jeg har et sår som væsker litt."

Meherwan innvendte: "Men dette trenger behandling. Jeg skal ta deg med til et godt sykehus eller en poliklinikk."

"Nei, nei, jeg er ok. Jeg skal si fra når det blir nødvendig. Ikke vær bekymret for meg." Det var den typen han var.

Og det ble nødvendig. Han sendte bud på Meherwan og sa: "Nå trenger jeg å komme på sykehus. Ta meg til et bra sted." Meherwan ordnet med ambulanse og fikk ham innlagt på et godt misjonshospital der

datteren hans jobbet. Da Meherwan kom for å besøke ham etter en stund, sa vakthavende lege: "For en type du har kommet med til oss! Han var full av mark og det har vært nødvendig med bøtte på bøtte for å få ham ren. Han er i dårlig form og vi er redd han ikke vil overleve." Da Meherwan fikk se ham, så han mye bedre ut.

Han sa: "Gutten min, du har vært flink, nå har jeg det virkelig fint. Kan jeg få et egg hver dag—kan du ordne det?" Legen fikk beskjed om ikke å spare på noe og gi ham det han trengte.

En stund virket det som Kirkpatrick kom seg, men så spredde infeksjonen seg i hele kroppen, han fikk blodforgiftning, og etter et par dager døde han. Meherji og Meherwan sørget for at han ble begravd på den kristne kirkegården, og under bisettelsen sa de frem Mesterens bønn og tok farvel med ham med et "Avatar Meher Baba ki jai!" Slik hadde det seg at

Meher Baba sørget for en av de elendige som han tok under sine vinger og—bokstavelig talt—fulgte til graven.

Omkring 25 år senere klarte Meheru—en av kvinnene i mandalien sammen med to-tre Babaelskere—omsider etter mye strev å oppspore Kirkpatrick's grav på kirkegården. Det var en naken jordflekk, helt uten navn eller annen markering. Kirken hadde begravd ham på enklest mulig måte. Meheru la en blomsterkrans hun hadde tatt med seg på graven og sa noen minneord: "Vi har jobbet hardt for å finne denne fattige, navnløse graven og gi ham en blomsterkrans. Han vil være rik for alltid i sin forbindelse med Meher Baba, og i *den* vil navnet hans alltid bli husket og aldri glemt."

The Divine Humanity of Meher Baba, ss. 156-159

DU ER UTEN NAVN

BAL NATU

En gang jeg hadde sterke smerter i hele kroppen, begynte jeg for alvor å lure på om du fra tid til annen overvurderte et menneskes evne til å lide—selv om du var allvitende. Pint av spasmer i muskelspasmer og betennelser gikk vonde dager over i søvnløse netter. Jeg lette etter en rettferdighet eller en god

Er disse "samtalene" sanne eller ikke, virkelige eller bare fantasi? Hva kan jeg si?

For meg er de de mest intime og skinnende speilbildene av Guds nærvær i mitt hjerte.

Fra forfatterens "Preamble" [forord] s. ix

grunn til den lidelsen jeg måtte tåle, så jeg gjennomgikk min fortid for å finne det vonde jeg bevisst eller ubevisst måtte ha gjort mot mine medmennesker. Men så langt jeg kunne se, hadde jeg ikke oppført meg stygt overfor noen, ikke engang i tankene. Jeg hadde faktisk alltid vært en helt uvanlig snill gutt!

"Typisk meg å prøve å finne dypsindige svar," mumlet jeg ulykkelig for meg selv. "Hva skal filosofering være godt for når jeg har det på denne måten?"

Jeg hadde bedt alle om å la meg være i fred, for jeg syntes det var noe dypt ydmykende i å bli sett i en slik tilstand. Så nå var jeg alene med redselen og smertene mine. Jeg snudde meg over på siden og lukket øynene, og tårene begynte å renne. Jeg ville bare hulke og skrike uten å holde noe tilbake, og stønnet høyt: "Uuuh! Æææh!"

Jeg famlet under hodeputen etter lommeørkleet mitt. Det var ikke der. Jeg lette gjennom lommene, men fant det fortsatt ikke. Nå var smertene blandet med irritasjon.

"Bruk mitt," hørte jeg den kjente stemmen din si...

"Bare ta det," sa du blidt. "Var det ikke et lommeørkle du så etter?"

"Men jeg kalte ikke på deg," fikk jeg frem. "Jeg ga bare uttrykk for hvor vondt jeg hadde det."

"Selv ikke en jordisk far trenger en formell invitasjon for å komme å se til sin syke sønn. Og du tror ikke at jeg kommer før du tilkaller meg?"

Blikket du sendte meg var så nært at det traff meg rett i hjertet, og demningene brast. Motstanden rant bort med tårene fra øynene mine—det var glederåser, og jeg tørket dem vekk med lommeørkleet du hadde gitt

meg....

Men kjærligheten er en merkelig ting, og selv i et øyeblikk som dette, da befrielsen var så dyp, måtte den klage seg overfor Den ene som er Kjærlighet! Smerten jeg gjennomgikk hadde gjort noe med hodet mitt, med hjertet mitt. Når smerten er sterk nok, jager den vettet på dør! "Jeg har ikke sagt frem bønnene mine på mange dager nå," nesten bjeffet jeg.

"Så bra!" svarte du muntert.

"Og jeg har tenkt å slutte å si frem navnet ditt til faste tider slik jeg har pleid å gjøre!" Og jeg snudde ansiktet vekk fra deg.

"Flott!"

Jeg var målløs. "Tuller du?"

"Nei, jeg blir glad, for jeg har ikke noe spesielt "Navn". Jeg er Den navnløse. Navnet mitt er faktisk uutsigelig. Alle navn drukner i min stillhet, så enhver lyd du støter frem med oppriktig lengsel, blir mitt Navn. De går rett til mitt hjerte, og mitt nærvær strømmer—som en legende balsam til de som har det vondt, andre ganger som floder av boblende glede."

"Sier du at når du kommer til meg, er det uavhengig av om jeg kaller på deg eller ikke?"

"Jeg er ikke avhengig av noe eller bundet av noe. Så jeg kan komme med eller uten invitasjon."

Jeg lo, selv om smertene fremdeles rev i meg. Ordene dine åpnet for at jeg kunne bønnfalle deg når som helst og bruke hvilket som helst navn på deg!

"Lyden spiller altså ingen rolle," prøvde jeg meg, "det er følelsen av å være totalt avhengig av deg som teller..."

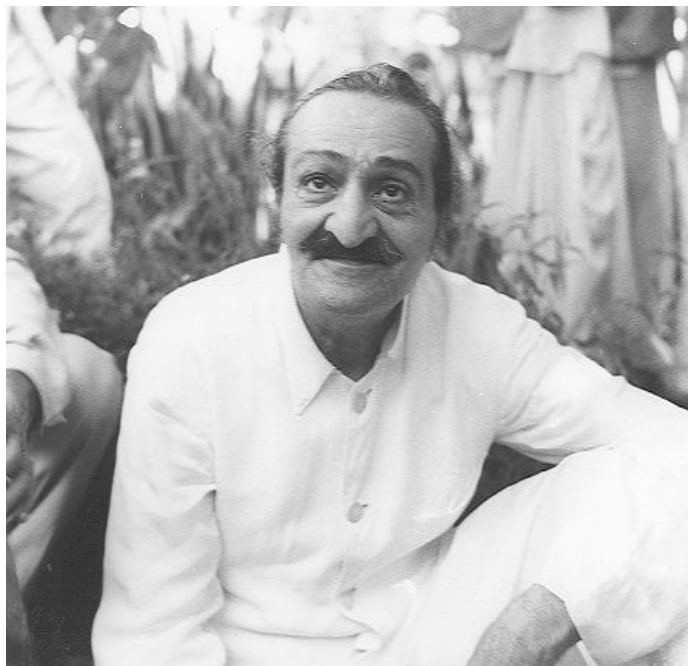
Jeg følte virkelig en enorm befrielse og lettelse, for ordene dine hadde løftet vekk en byrde fra hodet og hjertet mitt...

"Uansett vil frihet fra en selvpålagt disiplin føre deg nærmere meg. Når det ikke finnes noe press, ingen plan, ikke noe prosjekt, blir du ettergivende som et tre i sterk vind, og tankene og følelsene dine vil lett kunne finne en balanse og slå røtter i meg. Hvem vet?"

"Kanskje det vil bringe meg til deg oftere enn rosenkranser og invitasjoner og bønner ville gjort. Hvorfor skal du binde deg til rutiner? Det er ikke noe galt i metoder og tradisjoner, men den tiden vil komme da du forlater dem for å flyte desto lettere direkte til meg."

"Sier du at folk bør kvite seg med bønnebøkene og rosenkransene sine?"

Du sendte meg et blick som om du nesten syntes synd

Ahmednagar, 1960-årene

på meg. "Du misforstår meg. Hvis folk kastet vekk bønnebøkene og rosenkransene sine, ville de bare finne dem frem igjen i en ny og enda mer fristende form. Mitt forhold til ethvert individ er personlig, og jeg ser til den enkeltes behov. Føler du for å bli predikant eller lærer? Er et derfor du er ute etter slike brede generaliseringer fra meg?"

"Nei, nei. Men kan vi ikke være venner, så jeg kan prøve å dele med deg de følelsene og tankene du har vekket i hjertet mitt?"

"Hvorfor ikke. Men når du deler dem, bør det være uten frykt for å bli misforstått, og uten noen form for autoritet du kan skape dogmer med."

"Det vil hjelpe meg til å leve i verden—men ikke uten deg!"

Du smilte. "Nå begynner du endelig å forstå. Litt, i hvertfall."

"Men det er noe som fremdeles plager meg. Det helt grunnleggende spørsmålet jeg ikke har stilt deg: Hvorfor er det så mye lidelse i verden? Hvorfor er lidelsen nødvendig?"

"Fordi dere trenger den."

Jeg var som lamslått. "Jeg har ikke sovet på to netter fordi jeg har hatt så store smerter! Er *det* virkelig nødvendig? Er det til mitt eget beste?"

Du sendte meg et stille, medlidende blick. "Som regel våkner du opp hver morgen, klar for å fortsette jakten på de våkne drømmene dine, begjærene dine. Jeg er Vekkeren. Har ikke smertene dine vekket deg opp til et nytt perspektiv på livet? Kan du nekte for at

denne forandringen, denne utvidelsen av ditt syn på livet, var nødvendig? Og er jeg ikke hos deg for å trøste deg når du har det vondt?"

Jeg hadde ikke noe svar på det. Det var sant. Allikevel var det en tvil som gnagde i meg og som jeg kviet meg for å sette ord på: Var det nødvendig at smerten min var så sterk?

Nå snakket du direkte til hjertet mitt og svarte på spørsmålet uten at jeg hadde sagt det høyt. "Tror du virkelig at jeg ville latt deg lide på denne måten hvis det hadde vært en annen måte?"

"Jeg mener ikke det, og samtidig vet jeg ikke om det er mulig å rettferdiggjøre en slik lidelse. Så tillat meg å gjenta spørsmålet. Hvorfor må det være lidelse i livet?"

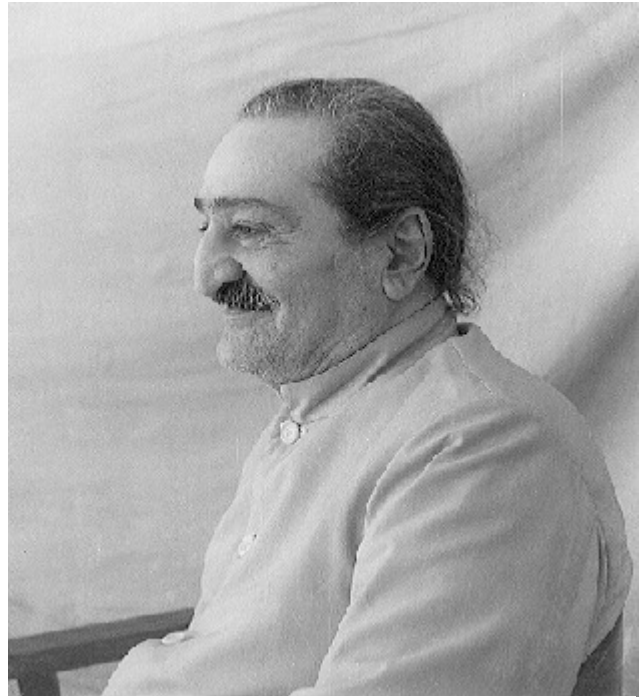
"Fordi dere trenger det ... Lidelsen er en justering av bevisst oppmerksomhet. Den skaper likevekt, og forsterker, en bevissthet som finnes i alle og enhver—bevisstheten om virkeligheten."

"Hvordan gjøres det? Jeg forstår fremdeles ikke."

"Hvert øyeblikk er et mirakel, og mirakelet uttrykker seg kontinuerlig hele livet igjennom, ved lyd, berøring, syn, smak og lukt. Dette er skjønnhetens strøm gjennom den flyktige illusjonen. Og alt er der kun som en invitasjon inn til den virkelige, evige Skjønnheten, som Jeg er. Men med en gang noen prøver å forvanske denne funksjonen, setter en eller annen form for lidelse inn. Dette er en gave, ikke en forbannelse."

"Men er det ikke menneskelig å feile?"

"Ja, slik det menneskelig å lide. Å finne nytelse gjennom sansene er ikke noe galt i seg selv. Sansene

Ahmednagar, 1954

kan være våre venner. Illusjonen er min partner. Det er bindingen til dem som forvrenger og forvansker livet. Du klynger deg til sansene gjennom erindringen om gleden de har gitt deg, og da blokkeres livsstrømmen. Jo mer du befris fra denne formen for klamring, jo lettere vil lidelsen bli. Igjen er det et spørsmål om balanse. Et velsmakende måltid er en nytelse, men hvis du spiser for mye, får du diare. Du får det vondt, og så skylder du på meg."

"Men du kommer for å tilgi oss og vekke oss, noen ganger ømt og varsomt, andre ganger gjør det vondt. Er det det du mener? Men denne gangen var smerten jeg opplevde, forferdelig."

"Men husk at fysisk lidelse, selv når den er som verst, ikke kan sammenlignes med intensiteten i mental og åndelig lidelse. Og her vil da også min nåde være sterkere, for siden mental og åndelig lidelse er mer intens, utlover den en høyere og mer subtil tildeling av min Nåde, og de som lider på denne måten, vil få oppleve mitt nærvær til en enda større grad."

Jeg hadde hørt nok om lidelse, og dette begynte allerede å ligge utenfor min forstand.

"Dette blir for mye å ta inn på én gang," klaget jeg smilende...

Du så ut som om du moret deg. "Det var du som brakte temaet på bane, ikke meg. Men godt, la oss stoppe her." ...

Conversations with the Awakener, ss. 106-113

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodín

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodin@broadpark.no

Eric og Sigríd Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodín

*2012 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust*